

Dům Viktora Hahna

Tohle je fotografie domu strejdy Viktora Hahna. Fotka byla pořízena v roce 1992 v Teplicích.

Rodiče se rozvedli v roce 1929. Maminka se poté vdala za doktora Viktora Hahna, který se rozváděl o rok dříve. Nejdříve, hned po mamčině rozvodu, měli židovskou svatbu, a pak, po pár požadovaných měsících uzavřeli sňatek ještě na úřadě. Maminka se znala s doktorem Hahnem asi od roku 1920 a o rok později mě přiváděl na svět. Doktor Hahn pracoval jako gynekolog, působil sedm let na gynekologické klinice ve Vídni, kde žil se svou první ženou Gretou a kde se mu v roce 1918 narodil syn Jindřich Hahn. Ve Vídni po první světové válce panovaly těžké podmínky, nebylo ani co jíst, tak se přestěhovali zpět do Teplic, kde se v roce 1891 narodil. Jako lékař tam měl velmi dobré jméno, tak k němu začala chodit i maminka. Strejda Viktor byl velmi veselý a společenský člověk, opak mého tatínka.

Při rozvodu se rodiče dohodli, že moje o skoro šest let starší sestra zůstane s maminkou a já že půjdu k tatínkovi. Takže jsem zůstala s tatínkem v Dubí a sestra s maminkou bydlely v Teplicích se strejdou Viktorem.

V roce 1991 jsem zažádala v restitucích o navrácení domu po Hahnových v Teplicích a našeho domu v Dubí. Teplický dům jsem zpátky dostala, ale Hahnovi měli ještě další dva domy, které však dodnes vráceny nebyly. Vždycky je to závislé na tom, jestli ten, kdo majetek obývá, má vůli ho vrátit nebo ne. V tatínkově továrně našlo práci přes 500 lidí, což byla podmínka vedoucí po válce podle Benešových dekretů ke znárodnění. Advokáti mi přímo řekli, abych se o navrácení továrny pokusila. Snažila jsem se získat pouze náš dům v Dubí, který rodiče původně koupili společně a který pak komunisté prohlásili za součást továrny a zestátnili ho rovněž. Bohužel se tam za tu dobu nastěhoval podnik Severočeské lesy a nechtěl místo opustit. Musela bych to hnát k Nejvyššímu soudu a mně se rozhodně nechtělo se do konce života soudit a platit advokáty. To byl také jeden z důvodů, proč jsem se nepokoušela ani o tu naši porcelánku. Prostě jsem si řekla, že život je na takovéhle věci příliš krátký.

Teplický dům jsem získala zpět, protože ředitel Regionálního muzea, které tam sídlilo, byl velmi slušný a uznal, že jim dům nepatří. Dohodli jsme se a v přízemí tam muzeum zůstalo za minimální nájem. Oni na oplátku vyčlenili jednu místnost, kde se vystavoval náš dubský porcelán. Dům potřeboval novou fasádu a jiné investice, na které jsem neměla prostředky, takže jsem ho později prodala.

Po revoluci 1989 se Lidčin syn vrátil do Čech a koupil zámek, který za komunismu dost zchátral. Našel v obci zaměstnance a postupně zámek opravil a vylepšil, který je chráněnou památkou. Dnes tam žije se svou přítelkyní a oba to jsou velice pilní a šikovní lidé. Nemají zámek jako turistickou atrakci, ale nabízejí ho pro různé společenské a firemní akce. Když tam ale člověk přijde, může se projít v zámeckém parku, jehož součástí je také golfové hřiště, a sednout si na zámeckou terasu, kde se podává jídlo a pití. Lidka zemřela nedávno, na jaře 2005. Lidčin ovdovělý manžel, kterému bude brzy 90, se přestěhoval do České republiky za svým synem a na zámku vypomáhá.